

ЕЛЕНА. Мерзостъ?—

АНДРЕЙ. Разбираш ли, какво искатъ отъ мене? Разбираш ли, за какво ще имъ послужа?— да направятъ кротки своите роби. Тъ искатъ да вжсатъ спокойно месата имъ. Да глѣдатъ съ стрѣвни очи какъ тече кръвъ... да се отпиватъ отъ звѣна на паритѣ... Нѣма да сполучите... Нѣма да сполучите, вълци!...

ПРЕДСЕД. Ахъ, вълци!...

РОМАНОВЪ. Но нали ви обещаваме...

ПРЕДСЕД. С отавете, Романовъ, излишно е... Напразно отиде честъта, която му направихме.

АНДРЕЙ. Честъ... Честъ на убийци!...

ЖОРЖЪ. Той е боленъ!

АНДРЕЙ. Тука всички сте болни. Болни въ съвѣстъта. Има една язва въ парния котелъ и ако не намалите атмосферитѣ ще стане нещо страшно. Единъ нечуванъ гръмъ ще избухне, и може си той ще повлече другъ по страшень слѣд себе си. Ви обричате на рискъ стотици работници, за да имате производство. А язвата тамъ разяжда и атмосферитѣ напиратъ на всѣка шупла, всѣка секунда. Шази язва е и въ вашата съвѣсть...

ПОПОВЪ. /пресича го/ Андрей, Андрей!

ПРЕДСЕД. Никой до днесъ не ми е казвалъ такива думи. Язва въ моята съвѣсть?... Въ моята съвѣсть язва?... Не, въ вашата съвѣсть има язва... Неблагодарникъ, азъ издигнахъ семейството ви...

ЕЛЕНА. /прекъсва го/ Не го слушайте... Той е поудѣлъ! Ахъ, каква неблагодарностъ!...